

MANNALÍVIÐ

- Vit fáa eitt tal og so verða vit øll viðfarin líka sum vóru vit mekanismur í einum databasa. Men menniskja er ikki kassaforma. Vit eiga at koma aftur til tað, at mannalívið er ikki eitt tal. Vit mugu sum samfelag tora at fara inn og lyfta summi meira enn onnur. Væl vitandi um, at vit tá hava brotið tað millimetrarættvísi, ið annars hevur ligið til grund fyri okkara hugsan, sigur Jógvan Fríðriksson, biskupur, ið vónar at føroyingar finna teir bleytu pakkarnar framaftur á jólum.

HALLUR AV RANA

HALLUR@SOSIALURIN.FO

Sjáldan er so nógv virkseimi í føroysku kirkjunum sum tá jólini nærkast. Fólk streyma til tær fyra adventsgudstænasturnar, ið eru sunnudagarnar upp til jóla, og seinnu árin er tað vorðið alsamt meira vanligt, at ymiskar jólakonsertir og onnur tiltøk verða hildin í kirkjunum kring landið.

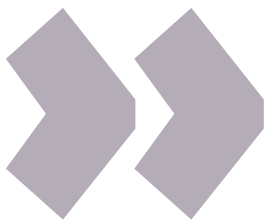
Tað er kanska ikki so lægið, tí jólini verða jú roknað at vera ein kristin høgtíð, har vit minnst føðing Jesusar í einum fjósi í Betlehem fyri umleið 2.000 árum síðan.

- Jólini eru farskotið til ta evangelisku tíðina. Hon er ein av stóru hátíðunum í kirkjunum. Summi vilja siga, at um man hyggur eftir tí frá einum gudfrøðiligum sjónarmiði, so eru páskirnar helst størri, men tað er eingin ivi um, at millum manna, so er jólini tann størsta kirkjuliga hátíðin og eru kirkjurnar væl vitjaðar um jólini, sigur Jógvan Fríðriksson, Føroya biskupur.

Meðan kjarnin í jólaboðskapinum er kristin, so kann tað vera skjótt at gloyma tað, tá alt hitt rundanum kjarnuna er farið at fylla so nógv allan mánaðin. Nógv er nevniliga á skránni á jólum og vanligt er at hoyra fólk tosa um jólares. Hendan kenslan, at man rennur alla desember mánað, tí tað er so nógv, ið skal náast og tíðin er so knøpp. Biskupur ávarar eisini móti, at gera ov nógv av fyrstu vikurnar.

- Vandin er, at man hevur brent alt krútið av áðrenn jólini

koma, tí man hevur so nógv um at vera. Fyrr tá man vaks upp í eini bygd, var eitt stórt jólaligt tiltak fyri alla bygdina, men nú er tað í hvørjum skúla, barnagarði, vøggustovu, sambýli, ellisheimi og aðrastaðni. Tað tekur nakað av dáminum sjálvan jóladag, um vit hava runnið okkum troytt áðrenn jólini, sigur Jógvan Fríðriksson.



- Kirkjur, samkomur og hin einstaki mugu fyri alt í verðini halda fast í kristna boðskapin og fáa hann væl og virðiliga fram og seta frelsaran sjálfan í fokus, tí annars verða jólini bara ein ólavsøka aftrat

Aftur til bleytu pakkarnar

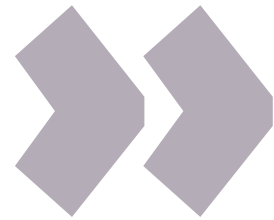
Í øllum rokanum upp til jóla kann tað vera skjótt, at man missur fokus á tað, ið er týðningarmikið her í lívinum. Men tað er ikki bara um jóltíðir, at vandin er til staðar. Biskupur metir seg nevniliga hóma eitt rák seinnu árin, har vit sum samfelag og einstaklingar hava mist fokus á tað, ið hevur mest á siga.

- Vit eiga at fara aftur til teir bleytu pakkarnar innan okkum og hugsa um lívið og livs-virðið. Bæði sum samfelag og einstaklingar. Í lötuni hava vit eina samgongu har meirilutin er vinstravendur og áðrenn var ein borgarlig samgonga, men í báðum førum vóru vit sum samfelag øgila upptikin av teimum hørðu pakkunum ella virðunum, so sum tunlar, brýr o.s.fr. Tað hevur fyllt nógv seinnu árin, sigur hann.

Samstundis sum hesi viðurskifti hava fyllt nógv í føroyska samfelagnum, eru vit vorðin munandi fleiri fólk her á landi. Fyri fyrstu ferð búgva fleiri enn 50.000 føroyingar í landinum og tað setir eisini nøkur krøv.

- Sum samfelag móti sínum borgarum, og einstaklingar móti okkara medmenniskjum, mugu vit fara aftur til teir bleytu pakkarnar. Ikki bara fáa okkum statussymbol, marglætisbúðir og deyðar lutir, men í staðin velja at brúka tað vit hava, okkara tíð og evnir, at gera íløgur í hvønn annan, áðrenn vit rætta teimum hjálpanði hondina.

- Tað er einki lægið at hugsa um meg og míni, men man má eisini hava eitt sindur av yvirskoti



- Fáa vit kanska gjort mun hjá onkrum, ið sita einsamøll á jólum? Tíbetur eru tey ikki nógv, men tað at eitt menniskja fylir seg einsamalt á jólum, tað er eitt menniskja ov nógv

til tey, ið búgva uttanfyri sítt matrikulnummar og hugsa um tey, ið sita í trongum skóm.

Menniskja er ikki kassaforma

Tey sum hava lurtað og lisið tað, ið biskupur hevur latið úr hondum í seinastuni hava kanska varnast eina ørkymlan um, at okkara samfelag hevur lyndið til at avmarka menniskjur til einans eitt tal, har hædd ikki verður tikið fyri hvussu ymisk vit øll eru. Tað fellur undir tað, ið hann kallar fyri millimeturrættvísi.

- Tað sæst aftur við, at øll skulu hava líka hjálp, hóast tørvurin er ymiskur. Ein fátæk kona, einlig mamma ella sjúkur maður verða øll stuðlað við eini ávísari upphædd, hóast summi av hesum hava brúk fyri 1.500 krónum í staðin fyri 1.000 krónum. Men um man lesur líknisi hjá Jesusi um skuldabundna tænanan, so verður har sagt, at hann fór inn og niðurskrivaði skuldina hjá fólki um 20 til 50 prosent.

Sambært biskupi er trupulleikin tann, at vit ikki longur síggja menniskjuni, ið hava tørv á okkara hjálp, tí vit royna at fáa øll at passa inn í eina ávísan skipan, áðrenn vit rætta teimum hjálpanði hondina.

- Vit fáa eitt tal og so verða vit øll viðfarin líka sum vóru vit mekanismur í einum databasa. Men menniskja er ikki kassa-

forma. Vit eiga at koma aftur til tað, at mannalívið er ikki eitt tal. Vit mugu sum samfelag tora at fara inn og lyfta summi meira enn onnur. Væl vitandi um, at vit tá hava brotið tað millimetrarættvísi, ið annars hevur ligið til grund fyri okkara hugsan, sigur Jógvan Fríðriksson.

Kann ikki vera rætt

Tað er ikki neyðugt at tosa leingi við biskup, áðrenn tað gerst greitt, hvat tað er, ið ger at hann nú heitir á føroyingar, um at seta fokus á tey bleytu virðini og hjálpa sínum næsta.

- Tað kann ikki vera rætt, at børnini í fátækkraváða verða fleiri og fleiri í tali. Tað kann heldur ikki vera rætt, at fleiri og fleiri fólk fáa sálarligar sjúkur sum strongd. Møguliga er lívsstíllurin hjá okkum skeivur. Tí hevði tað verið ein fin jólagáva, um vit góvu hvørjum øðrum tí gávu, at eg sjálvur endurskoði mitt egna lív móttvegis mínum egnu og mínum medmenniskjum, sigur biskupur.

Man nýtist ikki at biða leingi fyri at gera hesa broyting, tí jólini eru eitt upplagt høvi at minnst á, at seta tørvin hjá øðrum framum sín egna, vísir biskupur á.

- Vit eiga at liva jólini soleiðis, at vit ikki hava moralskar timbarmenn av teimum. Har meini eg tað, at jólini eru barnanna hátíð. Tað eru okkara børn og barnabørn, ið eiga at vera í fokus, og ikki eg sjálvur og mín egni hugni. Men so eru tað eisini tey, ið koma aftanfyri meg og míni. At vit royna at strekkja okkum langt. Og fáa vit kanska gjort mun hjá onkrum, ið sita einsamøll á jólum? Tíbetur eru tey ikki nógv, men tað at eitt menniskja fylir seg einsamalt á jólum, tað er eitt menniskja ov nógv, sigur Jógvan Fríðriksson.

Halda fast

Mangan verður ført fram, at tað kann vera ringt at hóma tann kristna boðskapin á jólum, tá tað handilsliga er farið at fylla alsamt meira. Men har metir Jógvan Fríðriksson, at kirkjur og samkomur hava ein sera týðningarmikla uppgávu.

- Kirkjur, samkomur og hin einstaki mugu fyri alt í verðini halda fast í kristna boðskapin og fáa hann væl og virðiliga fram og seta frelsaran sjálfan í fokus, tí annars verða jólini bara ein ólavsøka aftrat, sigur biskupur.

Hann er eisini skjótur at svara, tá hann verður spurður hvat kjarnin er í jólaboðskapinum, ið kirkjur og samkomur muga halda dast í.

- Kjarnin er at Gud kemur til